

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

spørgsmål, og at der overhovedet kunne ske en rimelig behandling af dette forslag. Det havde udvalgsflertallet overhovedet ikke nogen saglig grund til. Der er af disse 16 aktstykker kun 2, der er af hastende karakter. Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget sagde, at disse to sager ville man selvfølgelig gerne se bort fra, sådan at de kunne blive behandlet. Til gengæld måtte man selvfølgelig give os lov til at stille de spørgsmål, som vi ønskede at stille. Det har man altså nægtet uden at have én eneste saglig grund hertil.

Udvalgsflertallets opførsel kan derfor kun tolkes som et udtryk for en fuldstændig barnagtig chikane og dermed en undertrykkelse af oppositionen, som leder tanken hen på de styreformere, som man nu ønsker at give støtte til gennem de aktstykker, det her drejer sig om.

Denne opførsel i udvalget blev iscenesat af hr. Lasse Budtz og villigt fulgt op af hans eftersnakkerrobot, hr. Langsted, der simpelt hen i denne sag må stå som en skamplet på enhver rimelig opfattelse af folkestyret. Dette er en fuldstændig urimelig behandling.

Ved førstebehandlingen af forslaget blev bl. a. drøftet det rimelige og hensigtsmæssige i at give støtte til lande, der overtræder menneskerettighederne. Hr. Lasse Budtz sagde ved denne førstebehandling – jeg citerer fra folketingets forhandlinger den 31/10 i år, sp. 1298 og 1299:

»Noget andet er, at man selvfølgelig ikke skal starte en ny massiv hjælp til f. eks. et land som Uganda eller Kampuchea, det tidligere Cambodja, eller Chile eller til andre lande, som fører en politik, der er direkte imod dansk opfattelse af retfærdighed.«

Videre sagde hr. Lasse Budtz – og jeg citerer fra folketingets forhandlinger, sp. 1331:

»Jeg skal blot til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sige, at da der enten er tale om et ønske om at misforholke mig eller en manglende evne til at forstå, hvad jeg siger, må jeg henvise til referatet af denne folketingsdebat i Folketingstidende.«

Men det var altså rigtigt forstået af mig. Hr. Lasse Budtz og dermed socialdemokratiet siger, at man ikke ønsker at starte en massiv hjælp til lande, der er direkte imod dansk opfattelse af retfærdighed. Jeg må derfor forstå hr. Lasse Budtz og socialdemokratiet på den måde, at man mener, at de styreformere, der er herskende i Vietnam, i Bolivia, i

Moçambique, i Tanzania og i en række af de andre lande, som man nu giver støtte til, ikke er stridende imod hr. Lasse Budtz' og dermed socialdemokratiets opfattelse af retfærdighed. Så forstår jeg faktisk bedre hr. Lasse Budtz m. fl.s opførsel i udenrigsvalget. I disse lande har man genoptræningslejre for politiske modstandere, man har politiske fanger i titusinder, ja, i hundredtusinder af tilfælde, så nu ved vi næsten, hvad vi kan vente os af hr. Lasse Budtz' fremtidige virke for folkestyret i Danmark. Vel bekomme!

Lasse Budtz (S):

Jeg tør nok antyde, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) hermed på ny har demonstreret, at det hele er den rene, skinbarlige demonstrationspolitik, og det kommer ikke bag på os. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at fremskridtspartiet i betænkningen har afgivet en mindretalsudtalelse, hvori man hæfter sig ved, at der ikke i udenrigsudvalget var mulighed for at stille spørgsmål. Nej, det var der ikke, af den simple grund, at aktstykkerne kommer fra finansudvalget, hvor de selvfølgelig skulle være blevet, at de nu går tilbage til finansudvalget, hvor de hører hjemme, og at de helt naturligt behandles i finansudvalget, fordi det er finansudvalgets opgave. At fremskridtspartiet udmærket har forstået det, fremgår af den enkle kendsgerning, at man har indleveret et sted mellem 70 og 80 spørgsmål til finansudvalget omhandlende disse aktsykker. Det turde således være beviset, at den aktion eller den demonstration, man har forsøgt at lave via udenrigsudvalget, er ganske tom og komplet uden nytte. Stadig undrer det mig ikke.

Svend Andersen (Rosk.a.) (FP):

Må jeg gøre hr. Lasse Budtz opmærksom på, at det er folketinget, der har henvist dette forslag til udenrigsudvalget. Det er dermed folketinget, der har bedt om, at der skal ske en behandling af dette forslag i udenrigsudvalget, og det er ganske almindelig praksis, at når et parti ønsker en sag i salen, kommer den i salen. Det er selvfølgelig også sket i dette tilfælde, men det er ikke tanken med denne praksis, at en sag bare skal i salen for sjovs skyld, og at der ikke skal ske en behandling i salen og dermed i folketinget. Meningen er selvfølgelig, at sagen skal behand-